

Chūya NAKAHARA, WIERSZE MINIONYCH DNI

przel. Katsuyoshi WATANABE

WIERSZE MINIONYCH DNI

WSTYD

— Wiersze minionych dni —

Dlaczego moje serce wstydzi się tak bardzo
Cienia jesiennej gory w dniu białego wiatru
Zadziwiająco pełne pnie dębów rosną
W nieckach wyścielanych opadłymi liśćmi

Gałęzie zioną gniewem
Niebo wypełnione martwymi dziećmi migocze
Objawiane są wtedy starożytne sny
W zszytych karakułach ponad dalekim polem

Zadziwiająco pełne pnie dębów rosną
W nieckach wyścielanych opadłymi liśćmi
W tym dniu pomiędzy drzewami tęskne oczy
Tam byłeś, twój blask tak bardzo przypominał starszą
siostrę

W tym dniu pomiędzy drzewami tęskne oczy
Tam byłeś, twój blask tak bardzo przypominał starszą
siostrę
Och! Kiedy jasność w przeszłości świeci nikłym
płomieniem
Dlaczego... dlaczego moje serce wstydzi się tak bardzo?

PUSTKA

Wyrzucone na ulicy w zimową świąteczną noc
Moje zaplątane w sieci uczucia
Dziwka (kurwa) bez swojego miejsca na ziemi
Zostawiona sama sobie z gołymi tłustymi cyckami

Ten przejmujący płacz niczego nie zmieni

Każdego dnia ciemność spóźniała się
Oddalone niebo podśpiewuje na linii plaż cieśniny
Wczesny zimowy wiatr

Biała korona właśnie zamarzła
Na bezdusznej imitacji róży

Dziewczęta, które się zebrały przed świtem,
Przyjaźnią się ze sobą od wielu lat

Diamenty w esy-floresy==== fasetki wszędzie
Zawodzenie skrzypiec wlewa się do uszu

DESZCZ PÓŻNYM WIECZOREM

— naśladowanie Verlaine`a —

I znów tego wieczoru pradałny deszcz
Śpiewa pradałną pieśń
W uporczywym bredzeniu, w nieprzerwanym bredzeniu
Pojawia się nagle niezgrabna postać Verlaine`a
Torując sobie drogę pomiędzy szopami

Nieprzemakalny płaszcz miga między szopami
I wtedy przychodzą do głowy dowcipy o zmokniętym
torfie.

Jeżeli przejdę przez tę alejkę
Przejdę w kierunku mglistej nadziei
Ale czekaj! Czy to jest na pewno nadzieja?

Niepotrzebne mi samochody i inne dobra
Nie dbam o uliczne latarnie
Od zwisających w knajpach lamp psują się oczy
A w oddali przypomina o sobie chemia między nami

WIATR WCZESNĄ WIOSNĄ

Złoty wiatr znów dzisiaj cały dzień
Ze srebrnymi dzwoneczkami w silnych porywach
Złoty wiatr znów dzisiaj cały dzień

I jak cesarzowa w koronie
Siedzę przy stole
Wpatrując się w brudną szybę

Wiatr na dworze, złoty wiatr
Ze srebrnymi dzwoneczkami w silnych porywach
Złoty wiatr znów dzisiaj cały dzień

Zwiędłe trawy szepcą smutno
Dym się rozwiewa
Cienie beztrosko filtrują

I z zapachem ciemniejącej ziemi
Spróchniała gałązka unosi się do nieba
Ułatwia jej to wznoszące się zbocze. ale

Jak dziewczęca szczęka
Jeżą się smagane wiatrem drzewa w poprzek wzgorza
Złoty wiatr znów dzisiaj cały dzień

KSIEŻYC

Księżyc dziś w nocy obżera się imbirem
Nie wydaje się, żeby lutnia zwisająca z dachu
Szpitalnego budynku,, mogła zadzwiezczeć
Unosi się zapach węgla,
Krzewy jeszcze wyostrzają jego cechy
Podczas gdy siostry spały, ich matka umocowała
czerwona kratownicę!

Teraz kiedy z werandy patrzysz do góry
Miedziak spada, a może...może to medal
To Fumiko upuściła go podczas obiadu
Może przyniosę go jutro
W mojej kieszeni, poza zasięgiem wzroku, ale nie
umysłu
Księżyc obżera się imbirem
Krzewy jeszcze wyostrzają jego cechy

Podczas gdy siostry spały, ich matka umocowała
czerwoną kratownicę!

NIEBIESKIE OCZY

1. Letni poranek

Smutek kielkujący w sercu został stłumiony
Szczęście kielkujące w sercu zostało stłumione
Co się dzieje?

Mimo wszystko zapowiada się smutna noc

Niebieskie oczy nieruchome
Cały świat wciąż śpi
I wtedy „tamten czas“ właśnie mija
Wydaje się odległą historią

Niebieskie oczy nieruchome
Może teraz się poruszyły
Niebieskie oczy nieruchome
Żałosne i piękne

Jestem teraz tutaj w żółtym świetle
Niepewien tego, co zdarzy się potem...
I wtedy „ten czas“ właśnie mija
Jak podmuch niebieskawej pary

2. Zimowy poranek

To, co się wydarzyło potem
Jest poza moim zasięgiem
Samolot zniknął na dobre
Ponad pasem startowym w porannej mgle
W tyle pozostało przejmujące zimno
Wgryza się/wrzyna się w kamienie i zielska
Nawet w taki okrutny, dopiero co wstający, poranek
Trzeba się do siebie nawzajem uśmiechać
To naprawdę żałosne
Chociaż byli też tacy, którzy się uśmiechali ,
Pokazując swoją wyższość
Słońce przedziera się przez mgłę i rozmraża żdzbla traw
Gdzieś zapał kogut
Ale nawet mgła, światło, mróz i pianie koguta
Nikogo nie poursza

Wszyscy poszli do domu i usiedli przy stołach
(Zostałem sam na pasie startowym
Kopnąłem puste pudełko po papierosach)

KIEDY MIAŁEM TRZY LATA....

Słońce pada na werandę
Zastygła żywica mieni się kolorami
W ogrodzie rośnie jedno drzewo kaki
Zabarwia ziemię na pomarańczowo, a nad nim brzeczą
muchy

Natrzymywano mnie nad brzegiem toalety
Kiedy wyszedł ze mnie robak
To był zatrważający widok, bo robak wciąż się ruszał
Wciąż się ruszał na powierzchni fekali

Byłem tak bardzo przerażony
Nieludzko przerażony
Potem przez jakiś czas
Nie mogłem przestać płakać

Byłem przerażony, przerażony
I wtedy nastąpiła cisza
Sąsiedni dom tańczył w obłokach
Sąsiedni dom tańczył w obłokach

CZERWCOWY DESZCZ

I znów rano przekleństwo deszczu
Kobieta o pociągłej twarzy z wilgotnymi oczyma
W kolorze irysów i morskiej wody
Pojawia się i znika

Gdy tak się pojawia i znika
Ciemność zstępuje i zaczyna mżyć
Coraz silniejsze strugi deszczu
Na pola leje się nieprzerwanie deszcz

Uderza w bębenek, dmucha w gwizdek
Niewinne dziecko zatopione w zabawie
Na tatami w świąteczny dzień

Uderza w bębenek, dmucha w gwizdek

Bawi się, a deszcz pada
Za ramami okien deszcz pada

DESZCZOWY DZIEŃ

Deszcz pada na drogę,
Listwy w domu są stare.
Szyderczy wzrok łagodnie;
Budzę się w środku snu o koronie kwiatu.
Brunatna pochwa starodawnego miecza,
Oniemiały przyjaciel,
Twój przód był w kształcie kwadratu
Pamiętam

Drażniący dźwięk! Chrapliwy głos!
Stary, starzejący się żołądek!
Wsluchaj się w deszcz w oddali
W te łagodne, kiedyś delikatne usta.

W deszczu skrywającym świat
Zatroskane niebo przybiera ceglasty kolor.
Czarne jak heban włosy bystrej dziewczyny
I głowa kochającego ojca...wymieszane wspomnienia...

WIOSNA

Wiosna sprawia, że ziemia i trawy na nowo się pocą.
Aby się osuszyć, skowronek wzbija się do nieba.
Tego ranka dach pokryty dachówką nie narzekał.
Z długiego szkolnego budynku do nieba wznosił się
śpiew chóru.

Och, jak cicho, jest bardzo cicho
To, co znowu nadchodzi, to moja własna wiosna.
Nadzieje, które dawno temu pobrzmiwały w moim
sercu, dzisiaj
Przybrały kolor ostrego fioleto i spadają na mnie z nieba

Byłem przestraszony i oglupiony przez to wszystko.
Co skrywa cień krzewu: potok, srebro czy zmarszczkę na
wodzie?
Potok, srebro czy zmarszczka na wodzie w cieniu
krzewu?

Duży kot niezdarnie potrząsa głową,
Turlając dzwoneczek,
Probuje turlać dzwoneczek.

WIERSZ O WIOSENNYM DNIU

Przeptyw, krótkotrwała wstydlivość!
Da się odpłynąć do nieba?
To serce jest także rozdarte tutaj.
Puszczam kółka z dymu, zaciągając się egipskim
papierosem.

Przeptyw, zimny żalony sekret-
Da się dopłynąć chociaż do podnóża gór?
Gdzieś widzisz niewidoczne
Oblicze tajemniczego gardła

Po południu bujny sen podczas drzemki,
Ponad polami/równinami prosto do nieba?
Czy to coś skowyczy, a może coś wrzeszczy?

Jak daleko da się popłynąć?
Czy da się do wodnego młyna,
Za żółtą stodołą i białymi spichlerzami,
Malutkiego w oddali?

LETNIA NOC

Och, tak! W moim zmęczonym sercu
Przechadza się kobieta w kolorze kwiatów wiśni

Muł pół ryżowych w letnią noc,
Urazy gdzieś odeszły-
Czy powracają pory roku w otaczających górach?

Bose stopy są wygładzane przez piasek;
Dopiero co otwarte oczy są pozostawione same sobie;
Zamglone niebo nocą jest ciemne i wysklepione

Zamglone niebo nocą jest ciemne i wysklepione;
Milość rodzicielska pokona każdą odległość-
W moim zmęczonym sercu przechadza się płatek kwiatu

W moim zmęczonym sercu przechadza się płatek kwiatu

Czasem gong obwieszcza moje pisanie
Mgła jest cudowna, ale jest gorąco!

PIEŚŃ MŁODEJ BESTII

Ciemna noca w polu w głębokiej trawie:
Bestia w szklanym kloszu
Pocierając krzemieniem o krzemień krzesi gwiazdy;
Zmieszany z zimą wiatr zawodzi

Bestia nie zwraca na nic uwagi.
Tuli gwiazdy i nie ma jak ich obudzić
Nie licząc kastanietów i światła księżyca,
Do klosza zakrada się świętokradztwo.

Wspomnienia stwardniały, pamięć niczym lampa po
deszczu
Obejmuje ramiona wiatru i powiewa
Ach, zaczarowana opowieść-
I niewolnicy stali się piękni jak księżniczka

Uśmiech młodego księcia jak skorupka jajka
I białe krwinki tego nierozgarniętego dziecka
Budzą natychmiast strach w bestii

Ciemną nocą w polu w głębokiej trawie
Serce bestii tli się,
Ciemną nocą w polu w głębokiej trawie
w pradawnych czasach nawet sceniczny monolog był
piękny

TO DZIECKO

Kiedy duszki
Wracają do nieba
W polu
To blade dziecko

Kiedy ciemne chmury mkną po niebie
Tego dziecka tryskające łzy
Są srebrnym płynem

Gdyby tylko Ziemia dała się podzielić
I jedna jej część odpłynęła

Wtedy usiadłbym na tej drugiej,
Niebieskie niebo dla mnie

Granitowe głązy,
Linia brzegowa nieba,
Dach świątyni
I krawędź morza...

WSPOMNIENIE ZIMOWEGO DNIA

Dziecko, które wzięło w swoje ręce na zimnym wietrze
wróbla

I go pogłaskało,
Zmarło nagle po zapadnięciu nocy.

Następnego dnia rano było mroźnie.
Starszy brat poszedł wysłać telegram.

W nocy matka ciągle płakała.
Ojciec był gdzieś na morzu.

Nikt nie wie, co się stało z wróblem
Północny wiatr sprawił, że ulica była biała

Kiedy wiadro w studni zadzwieczało
Przyszedł telegram od ojca

Wkrótce mróz zelżał
Ale ojciec nie wracał z morza

I jak radziła sobie matka?
Starszy brat, który wysłał telegram, dostał dzisiaj w
szkole naganę.

JESIENNY DZIEŃ

Poza linią drzew biegnącą wzdłuż rzeki
Jesień jest powieką pięknej kobiety
Wilgotne niebo jest bliskie płaczu
To stuka przeszłość spod końskich kopyt

Przez to wieloletnie zmęczenie
Na gościńcu, którym podążam jesień przenika ciało
To zupełnie nic, zupełnie nic

Nawet stukające drewniane sandały przenikają moje
ciało

Słońce w połowie oświetla łóżysko rzeki
Niewidzialne tratwy zawracają nurt
Podczas gdy pola po drugiej stronie są płaskie

Żartobliwe zachowanie mojego kompana
Wtapia się w powietrze
Jesień zaciska swoje usta z lękiem

ZIMNA NOC

W zimową noc
Moje serce się smuci
Smuci się nie wiedzieć czemu
Moje serce rdzewieje, fioletowieje

Z drugiej strony za solidnymi drzwiami
Pewnego dnia dawno temu zatraciło się w jednej chwili.
Na szczycie wzgórza
Pękł pęk bawełny.

Szczapy drewna na opał tłą się
Dym, tak jakby znał siebie,
Unosi się

Bez zachęty
Mimowolnie
Moje serce tli się...

ZIMOWY ŚWIT

Śnieg leżący na gontach dachu zbrylił się
Gałęzie nagich drzew pogrążone są w letargu jak śpiący
jelen

O szostej rano w zimowy poranek
Ogarnia mnie też sennosc

Ptak przeleciał spiewając
Grunty również pogrążone są w letargu
Las uciekł, zagroda uciekła
Smutna poświata na niebie
Moje serce jest smutne...

Nikłe, pełzające światło
Odsłania stopniowo błękitne niebo
Ponad niebiosami Jupiter strzela z karabinu
Góry dookoła toną

Ogród przydomowy ziewa
Wiejska droga pozdrawia niebo
Moje serce jest smutne....

NIECHAJ STARZY LUDZIE

(PUSTA JESIEŃ, XII)

Niechaj starzy ludzie będą pozostawieni w spokoju
Żeby mogli okazać pełną skruchę

Oczekuję od nich skruchy
Ponieważ pełna skrucha dałaby wytchnienie mojej duszy

Pragnąłbym płakać bez końca;
Zapominając o ojcu, matce, braciach, przyjaciółach i
nieznajomych
Będę płakać jak niebo o brzasku, jak wieczorny wiatr
nad wzgórzami,
Jak powiewająca chorągiewka

Jakby znowu echa pożegnalnych słów wznosiły się do
chmur

Rozbrzmiewając na polach
Mieszając się z nadmorskim wiatrem
Umierając nieskończenie

Envoi

Ach, w naszym całym tchórzostwie przez długi, przez
tak długi czas
Zajmowaliśmy myśli marnością, zapomnieliśmy
Płakać – jakżeż zapomnieliśmy płakać....

NAD JEZIOREM

Kiedy księżyc wyskoczy
Wypchniemy łódkę
Fale będą rytmicznie chlupotać o burtę
Zerwie się wiaterek

Gdy odbijemy od brzegu, będzie ciemno
Odgłos wody spływającej z wiosł
Będzie zmysłowo szemrać
Kiedy twój głos będzie się urywał

Księżyc nastawi uszu
Może nawet trochę zniży się
Będzie dokładnie nad naszymi głowami
Kiedy zaczniemy się całować

I zaczniesz znowu mówić
Dąsać się i szczebiotać
Nie uronię ani jednego słowa
Wiosłując bez ustanku

Kiedy księżyc wyskoczy
Wypchniemy łódkę
Fale będą rytmicznie chlupotać o burtę
Zerwie się wiaterek

ZIMOWA NOC

Moi drodzy jest cicho dziś wieczorem
Tylko czajnik się gotuje
Jestem zakochany w kobiecie
Ale nie mam kobiety dla siebie

To nie jest przyczyna mojego bólu
Po prostu przedstawiam ją sobie
W granicach rozhukanej wyobraźni
W przestrzeni o gibkości nie do opisanania

Słyszac jak gotuje sie czajnik
W kompletnej ciszy bezchmurnej nocy
Z gibkością nie do opisanania
Marzę o kobiecie

Noc pogłębia się
Zimowa noca kiedy tylko psy czuwają
Cienie i papieros, ja i psy
Stanowimy koktajl nie do opisanania

2

Nie ma nic lepszego od powietrza

Nie ma nic lepszego od powietrza w mieszkaniu zimną
nocą
Nie ma nic lepszego od dymu
Nie ma nic przyjemniejszego od dymu
Kiedyś mnie zrozumiesz
Kiedyś podzielisz moje odczucia

Nie ma nic lepszego od powietrza
Nie ma nic lepszego od tego jak
Zimną nocą koścista ręka niewiasty jak
Gibkość ręki, miękka i sztywna
Sztynność jak gibkość jak dym jak
Kobieca namiętność jak spalanie jak tłumienie

Nie ma nic lepszego od powietrza w mieszkaniu zimną
nocą

JESIENNE WIEŚCI

Pościel rano ślizga się po skórze
ćwierkanie wróbli nabrało realnych kształtów
Dym z komina rozwiewa się na wietrze

Kopiąc wulkaniczny popiół natrafisz na lód
Wulkaniczny popiół wypełnia krystaliczną kopułę
Niebieskie niebo zanurza się z chłodnym spokojem

Kiedy opalam się na kamiennych schodach katedry
Kiedy wygrzewam się beczynninie
Owady w cieniu cykają i brzeczają
Kawiaty zwracają się ku słońcu

Dzień jesienny ogrzewa moje kości
Jednocześnie zębą mi ręce i stopy
A przypadkowy balon z reklamą
Unosi się i dryfuje na niebie ponad Shinjuku

KOŚCI

Popatrz, popatrz na to! — to są moje kości
Przez całe życie zmagaly się z niedolą
Teraz pozbawione plugawego ciała
Wybielone przez deszcze
Wzdłuż ostrych i sterczących brzegów

Nie bierz tego za błysk
Rozjaśniony wygląd myli wzrok
Pochlaniając deszcz
Powalone przez wiatr
Odzwierciedlają drobiny nieba

Jeżeli myślisz, że to są te same kości
Kiedy siedziałeś żywy w jadłodajni
Wśród tłumu ludzi
Że to te same kości, które przeżywały nać pietruszki
Co innego można zrobić jak nie wybuchnąć śmiechem?

Popatrz, popatrz na to! — to są moje kości
Czy to naprawdę ja na nie patrzę? — Zabawne
Czy moja dusza wciąż żyje
Tylko po to wróciła do tych kości
By odnaleźć siebie patrząc na nie

Wzdłuż rzeczki w mojej wiosce
Brodząc po zwiędłej trawie
Czy to ja....patrzę?
Tak wysoko jak stary szyld
Moje pobielane kości sterczą w górę

SZALEŃSTWO JESIENNEGO DNIA

Nic już nie posiadam
Nie ma nic w moich dłoniach
Co więcej, nawet tego nie żałuję
Aż do tej pory nie mogę nazwać nic swoim

Nieważne, mamy dziś piękny dzień
Samoloty latają od jakiegoś czasu
Zastanawiam się, czy ktoś wie
Czy wybuchnie wojna w Europie

Mamy dziś naprawdę piękny dzień
Błękit nieba jest przygaszony łzami
Kiedy topole kolyszą się
Dzieci wznoszą się do nieba

Promienie słoneczne padają na miasto
Opustoszałe, tylko żona urzędnika i żona szewca
Dźwięk tandetnego bębena szewca

Samotnie głosi chwałę pobielających ruin

Niech ktoś przyjdzie i mi pomoże! Błagam!
W czasach Diogenesa musiałaby śpiewać chociaż
ptaszyna
Ale dzisiaj nie slychać nawet wróbla
Nawet cienie padające na ziemię nie są zbyt wyraźne

Gdzie się podziały wszystkie wiejskie kobiety?
Czy zasuszone kwiaty lawendy już nie płowieją?
Czy słońce już nie połyskuje w trawie?
Czy już nie ma nawet iluzji Wniebowstąpienia?

Co ja mówię?
Czy to delirium dopadło mnie?
Gdzie się podziały motyle?
Mamy jesień, prawda, a nie wiosnę?

Ach, napiłbym się oranżady
Schłodzonej, przez grubą słomkę
Śączylbym z zamkniętymi oczami
Nic mi nie potrzeba - nic mi więcej oprócz tego nie
potrzeba

KOREANKA

Troczy od stroju Koreanki
Placzą się na jesiennym wietrze
Co jakiś czas
Gdy idzie szosą
Pociąga dziecko za rękę
Ta twarz wykrzywiona grymasem
Ma brązową skórę jak suszona ryba
Jakie myśli skrywa?
Wyglądam mizernie
Co daje wrażenie nieładu
Taksuje mnie wzrokiem podejrzliwie
Odgania dziecko
Wzbija się kurz
Co mam o tym myśleć?
Wzbija się kurz
Co mam o tym myśleć?

SEN NA JAWIE W LETNIĄ NOC

Kiedy oczy zamykam do spania
Dziewięć bejsbolowych strojów, które widziałem w
południe
I nic ponadto, jawi się niczym upiorna biel
Na zaciemnionym boisku

Dziewięciu graczy – ten sam groźny miotacz
Ten sam zwinny zawodnik na drugiej bazie““
Tak zwinny jak zawsze
Wszyscy zajęli swoje pozycje
Ale uderzenie, na które byli gotowi, nie nastąpiło
I w chwili, kiedy pomyślałem „Nie daliśmy się!“
Gracze i pałkarze, wszyscy zniknęli
Pozostawiając opuszczone pole gry

Nagle zrana potem w południe ziemia
Nabrzmiała korony topoli
Wokół boiska zaszumiały
Jedną z nich otoczyła chmara komarów
I wciąż myśląc „Nie daliśmy się!“, usnąłem

WIOSNA I DZIECIĘ

Co śpi na polu kwitnącego rzepaku...
Co targa wiatr na polu rzepaku...
Czyż to nie dziecię?

Co buczy w elektrycznych przewodach
Co buczy cały dzień na niebie, elektryczne przewody,
elektryczne przewody
Jednakże to, co śpi na polu rzepaku, to dziecię

To, co gna obok to rowery, rowery
Wzdłuż drogi, to, co gna
I przecina wiatr w kolorze blade-brzoskwiniowym

I przecina wiatr w kolorze blade-brzoskwiniowym
To, co gna, pola kwitnącego rzepaku, białe chmury
Pozostawia dziecię na polu

SKOWRONEK

Cały dzień dźwięczy na niebie
Ach, elektryczne przewody, elektryczne przewody
Cały dzień śpiewa na niebie
Ach, to skowronek, dziecię chmury

Na błękitnym, takim błękitnym niebie
Obracając się i pnąc się w górę od nowa i od nowa
Szczebiocąc ćwir-ćwir-ćwir
Ach, to skowronek, dziecię chmury

Co przechodzi obok pola kwitnącego rzepaku
Aż po horyzontu kres, aż po horyzontu kres
Co przechodzi obok to ta góra, i tamta góra
Pod błękitnym niebem

Co śpi, na polu kwitnącego rzepaku
Na polu rzepaku co śpi
Na polu rzepaku targanego wiatrem
Coś śpi, ale czy to dziecię?

NOC WCZESNYM LATEM

Kolejny rok i znowu przyszło lato
Dziś w nocy białe niedźwiedzie wyczarowane z mgły
Dały radę przejść przez mokradła
Tak wiele rzeczy się wydarzyło
Tyle do tej pory zrobiłem
Było sporo szczęśliwych chwil
Chociaż, gdy patrzę wstecz, wszystko jest smutne
Tak jak skrzypienie stali
Wszystko, co chyli się ku upadkowi
Z taką nutą wzruszenia w głosie
Dzieciństwo, starość, młodość, wiek średni
Podczas gdy nietrwale brody ze wzruszenia podnoszą się
Ku kłębiącym się w półmroku ćmom
I wtedy można stwierdzić, że nastały
Rozświetlone księżycową poswiatą czerwcowe noce
Przyjemny wiaterek przywiewa odległe dźwięki
Czuję się nieco smutny
Zamierające zgrzytanie stalowego mostu
I przygaszone, ciemnoszare niebo ponad mostem, ponad
wielką rzeką

PÓLNOCNE MORZE

To, co mieszka w morzu
To nie syreny
To, co mieszka w morzu
To tylko fale

Pod zachmurzonym niebem północnych mórz
Fale szczerzą zęby
Rzucają klątwę na niebo
Klątwę z nieokreślonym terminem ważności

To, co mieszka w morzu
To nie syreny
To, co mieszka w morzu
To tylko fale

NIEWINNA PIEŚŃ

Patrzac wstecz, to całkiem daleko zaszedłem
Gdzie się podziała para, której gwizd odbił się echem
W niebie ponad portem
Tamtego zimowego wieczoru w dwunastym roku mojego
życia

Chmury przesłaniały księżyc
Ale kiedy gwizd zaświdrował mi w uszach
Przeraziłem się, skulilem się w sobie
I wtedy nagle pojawił się księżyc

Ileż to lat minęło od tamtego czasu
Podążając za gwizdem pary
Nieobecny, dojrzywałem w smutku
Gdzie jest teraz ta osoba, którą byłem wtedy?

Patrzac wstecz, to całkiem daleko zaszedłem
Mam teraz żonę i dziecko
Ale co dalej... jak długo
Jeszcze będę żył

Będę zapewne żył
Długie noce i dni minęły
Ponieważ tak bardzotęsknię za nimi
Brakuje mi pewności siebie

Jednak tak długo jak będę żył
Skoro moją dolą jest nieustawanie w wysiłkach
Wydawać się będę sobie
Istotą godną pożałowania

I tak właśnie jest, kiedy myślę o tym
Wszakże nie będę ustawał w wysiłkach
Czasami tęsknie za minionymi dniami, ale
Jakoś daję sobie radę

To całkiem proste, jeśli się nad tym zastanowić
Ostatecznie to jest pytanie o wolę
Muszę jakoś przez to przebrnąć
Dopóki to robię, jest dobrze

Myślę, ale niemniej jednak
Gdzie się podziała para, której gwizd odbił się echem
W niebie ponad portem
Tamtej zimy w dwunastym roku mojego życia

SPOKÓJ

Nic mnie nie gnębi
Moje serce jest spokojne

Na werandzie w niedzielę
Wszyscy inni poszli na łąkę

Deski mają zimny połysk
Ptaki śpiewają w ogrodzie

Z niedokręconego kranu
Nagły kropelki błysk

Nad ziemią w odcieniach różu skowronek
Kwietniowe niebo jest piękne samo w sobie

Nic mnie nie nachodzi
Moje serce jest spokojne

FARSA

Czy to Beethoven, a może Schubert

Ociemniałej dziewczynce
Pokazał światło księżycyca?
Mam wątpliwości i dziś w nocy
Zawodzi mnie pamięć
Ale myślę, że to był Ludwiś,
Chociaż mógłby to też by Franuś

Wraz z mgłą opadającą jesienną nocą
Ona i on odpoczywają na granitowych schodach w
ogrodzie
I siedzą tam w całkowitej ciszy
Przez moment spływa na nich światło księżycyca
Potem wchodzi do salonu; stoi tam fortepian
Ktoś biegle uderza w klawisze
Czy to może był Franuś?

Zamglone światła miasta widoczne są z daleka
Na peryferiach Wiednia też zapada noc
Noc nad nocami, kiedy spadają gwiazdy
I w godzinę kiedy owady skrzykują się w trawie
Trzynasty z synów nauczyciela
Ten dzieciak, którego szyja była nieco krótka
Wziął ociemniałą dziewczynkę za rękę
Usiadł pelen entuzjazmu przy fortepianie
Z jego czoła leje się pot
Niedrogie okulary na nosie
Zgarbione ramiona wywołują uczucie
Że gra tak jakby chciał siebie oczyścić
Czy to może był Franuś?

Czy to był Franuś, czy Ludwiś
Nie mam najmniejszego pojęcia
Ale w Tokio w noc spadających gwiazd
Wychyłam kufel piwa
I widzę światło księżycyca

Nikt nawet nie sprawia wrażenia, że wie
Że Franuś i Ludwiś już dawno nie żyją
Że umarli dawno temu

WSPOMNIENIA

Jest wspaniały dzień, otwarte morze
Jakże jest pięknie!

Jest wspaniały dzień, otwarte morze
Woda złotem i srebrem się mieni

Morskie fale ze złota i srebra
Oczarowały mnie i doszedłem
Aż do końca cypla, ale złoto i srebro
Pod swoim ciężarem opadły i błyszczą na dnie

Na końcu cypla była cegielnia
Na dziedzińcu suszyły się cegły
Te cegły były jaskrawoczerwone
Z cegielni nie dochodził żaden dźwięk

Usiadłem pod cegielnią
Zaciągnąłem się przez chwilę papierosem
I gdy tak umiłałem sobie czas dymkami
Daleko na morzu huczały fale

Daleko na morzu huczały fale
Były mi obojętne, umiłałem sobie czas
I gdy tak umiłałem sobie czas, moją głowę i ciało
Ogarniało przyjemne ciepło

Całe ciało ogarniało przyjemne ciepło
Podczas gdy cegielnia w zaciszu cypla
Jarzyła się w promieniach słońca
Na drzewach w pobliżu śpiewały ptaki

I chociaż ptaki śpiewały, cegielnia
Pozostała niema, nawet nie drgnęła
I chociaż ptaki śpiewały, okna cegielni
Jarzyły się w słońcu

Chociaż okna jarzyły się w słońcu
Nie były nawet odrobinę rozgrzane
Na początku wiosny w fantastyczny dzień
Cegielnia na końcu cypla

*

Niedługo potem cegielnię zamknięto
Zakład popadł w ruinę
Wspaniałe okna
Roztrzaskały się na drobny mak

Cegielnię pozostawiono na pastwę losu
Wciąż marnieje pod lasem
I chociaż ptaki wciąż śpiewają na drzewach
Cegielnia sypie się

Daleko na morzu huczą fale
I ziemia jarzy się w słońcu
Żaden robotnik nie przychodzi do pracy
Ja także nie zachodzę do cegielni

Ze szpiczastego komina kiedyś buchał dym
Teraz jest jak nie z tej ziemi
Szczególnie w deszczowe dni
Ale nawet w pogodne dni wydaje się trochę niesamowity

Chociaż z tego czasem niesamowitego komina
Kiedyś buchał ogień, nic się już nie da zrobić
Od czasu do czasu ten olbrzymi weteran
Zwłaszcza gdy żywi urazę, ma przerażające spojrzenie

Dziś także ma przerażające spojrzenie
Ale ośmieliłem się pójść na plażę, oparłem się o skałę
Pogrążyłem się w marzeniach, a kiedy odezwały się moje
lęki
Fale zaczęły uderzać o moje serce

UPAŁ PÓŹNYM LATEM

Kiedy wyciągam się na tatami
Brzęczenie muchy jest słabe i miarowe
Wcześniej rano ktoś zwrócił uwagę
Ze tatami w pokoju już żółkło

Bez ładu i składu
Wracają zapomniane wspomnienia
I jak tak zaczynają napływać do mojej głowy
Oczy zasnuwa ciemność

Spacerowałem pod słońce
W świetle przedzierającym się przez baldachim z liści
Tysiące cykad niezły narobiły rwetes
Spacerując po ogrodzie podlewałem drzewa
Koniuszki liści przylegają do niższych gałęzi

Zatrzymując połyskujące krople wody i moje spojrzenie

NOWOROCZNE DZWONY

Noworoczne dzwony przebijają się przez ciemność na
bezkresnym niebie

Od odwiecznych czasów powietrze w tę noc wibruje

Noworoczne dzwony przebijają się przez ciemność na
bezkresnym niebie

Niebo się zamgliło nad świątynnym gajem

Słychać gdzieś bicie, a potem rozchodzi się echo

Niebo się zamgliło nad świątynnym gajem

W tym czasie dzieci na kolanach rodziców jedzą
makaron

W tym czasie Ginę i Asakusę zalewają tłumy ludzi

W tym czasie dzieci na kolanach rodziców jedzą
makaron

W tym czasie Ginę i Asakusę zalewają tłumy ludzi

Jak się wtedy czują skazańcy, co czują?

W tym czasie Ginę i Asakusę zalewają tłumy ludzi

Noworoczne dzwony przebijają się przez ciemność na
bezkresnym niebie

Od odwiecznych czasów powietrze w tę noc wibruje

Noworoczne dzwony przebijają się przez ciemność na
bezkresnym niebie

ODA DO ŚNIEGU

Kiedy pada śnieg wydaje mi się jakby

Życie było jednocześnie smutne i piękne

I wypełnione rodzajem melancholii

Ten sam śnieg padał w średniowieczu

Na poczerniałe teraz mury zamku

I ten sam padał w czasach Otake Gengo

I wtedy ręce niezliczonych sierot

Zdrętwiały z zimna

Uczyły wieczór w mieście nadzwyczaj smutnym

Śnieg widoczny za płotem

Chaty na rosyjskiej wsi

Rozpościerający się w oddali tak przytłaczający

Można sobie nawet wyobrazić magnata

Mało narzekającego gdy śnieg pada

Kiedy pada śnieg wydaje mi się jakby

Życie było jednocześnie smutne i piękne

I wypełnione rodzajem melancholii

NA PÓLMETKU ŻYCIA

Wycierpiałem wiele po drodze

Jednakże odnosząc się do natury tego cierpienia

Nie mam za dużo do powiedzenia

Ile to cierpienie było warte

Wszystko albo nic

Tym też sobie głowy nie zaprzątałem

W każdym razie cierpiałem

Naprawdę cierpiałem!

I teraz tutaj uzmysłowiłem sobie

Właśnie przy moim biurku

Uporczywe wpatrywanie się w moje wyciągnięte ręce

To wszystko, co potrafię

Na dworze wieczór i liście szeleszczą

Odległe wspomnienie wiosennego wieczoru

A ja – ja po cichu umieram

Siedzę, ale tak jakbym się oddalał

KAWALER

Jesienny wiatr potrząsał mydelniczką

Uroczą kwiaciarka spacerowała ulicami sama

Chodziła ulicami miasta i widywano ją na
przedmieściach

On był kawalerem

Miał głęboką krótkowzroczność

Zazwyczaj dobrze się ubierał

Trudnił się chyba wyrobem pieczętek

Właśnie wyszedł z publicznej łaźni
Na słabe światło o godzinie trzeciej
Jesienny wiatr potrząsał mydelniczką
Uroczą kwiaciarka spacerowała ulicami sama
Chodziła ulicami miasta i widywano ją na przedmieściach

WRAŻENIA W WIOSENNY WIECZÓR

Deszcz przestał padać, ale wieje wiatr
Przesuwające się chmury zakrywają księżyc
Hej wszyscy, dzisiaj jest wiosenny wieczór
Wieje ciepły wiatr

Z jakiegoś powodu głębokie westchnienie
Z jakiegoś powodu w dali przywidzenie
Wyłania się, ale nie można go schwytać
I nikt nic nie może powiedzieć

Nikt nic nie może powiedzieć
Ale to jest naprawdę
Życie samo w sobie, czy nie tak?
Chociaż nie można nic wyjawić

Więc każdy z nas, wszystkie istoty ludzkie
Czują to w swoich sercach, kiedy się spotykają
Uśmiechają się słodko, i to się nazywa
Życie, które przemija, czyż nie tak?

Deszcz przestał padać, ale wieje wiatr
Przesuwające się chmury zakrywają księżyc
Hej wszyscy, dzisiaj jest wiosenny wieczór
Wieje ciepły wiatr

ZACHMURZONE NIEBO

Pewnego ranka zobaczyłem na niebie
Powiewającą flagę w kolorze czerni
Powiewała i łopotała
Ale była zbyt wysoko i nie słyszałem żadnego dźwięku
Próbowałem ją sciągnąć
Ale nie miała sznurka
Flaga powiewała i łopotała
Jakby miała odlecieć w przestworza

Widywałem czasem w dzieciństwie
W takie same poranki flagę
W tamtych czasach ponad polami
A teraz ponad dachami miast

Choć teraz i wtedy to różne czasy
Tutaj i tam to różne miejsca
Ale wciąż łopocze, łopocze w górze
To wciąż tamta flaga w kolorze czerni

DO WAŻKI

Na pogodnym jesiennym niebie
Karmazynowa ważka wzbija się do lotu
A ja stoję na łące
Kąpiąc się w słabnącym wieczornym słońcu

W oddali kominy fabryczne
Zamazują się w wieczornym świetle
Wciągnąłem głęboko oddech
Przykucnąłem i podniosłem kamień

Kamienny chłód przeniknął moje dłonie
Ale kamień zrobił się ciepły
Odrzuciłem go i zerwałem trochę trawy
Kąpiąc się w słabnącym wieczornym słońcu

Niepostrzeżenie źdźbła trawy
Gdy tylko upadły, zaczęły więdnąć
W oddali kominy fabryczne
Zamazują się w wieczornym słońcu

JESIEŃ WIECZNEJ ROZŁĄKI

PRZEMINĘŁO I NIE WRÓCI WIĘCEJ

— Kioto —

Byłem na krańcu świata.
Słońce świeciło łagodnie
Wiatr targał kwiatami

Cały dzień w ciszy kurz na drewnianym moście
I cały dzień czerwone skrzynki pocztowe

I wózki dziecięce z wiatraczkami stojące na ulicach

Nie widziałem ani mieszkańcóow, ani dzieci na ulicach
Nie byłem związany z czymkolwiek – przypadkowo
Podpatrywałem kolor nieba nad kurkiem na dachu - to
było całe moje zajęcie

Ale nie nudziłem się, w powietrzu unosił się nektar
Nienamacalny, ale zdatny do jedzenia w każdej chwili

Próbowałem zapalić papierosa, ale sprawił mi
przyjemność tylko zapach
Zwykle palę na powietrzu

Miałem na własność tylko ręcznik
Ponadto poduszkę, ale żadnej pościeli
Nawet szczoteczkę do zębów i jedną książkę
Której strony nie były zapisane..czasami brałem ją do
ręki
I cieszyłem się ważąc ją w dłoni

Wydaje mi się, że pociągałem kilka kobiet, ale nawet ani
razu nie pomyślałem
Żeby się z nimi zobaczyć — marzenia wystarczały mi w
zupełności

Zawsze mną kierowało coś trudnego do nazwania
I chociaż nie miałem celu, nadzieja kolatała się w moim
sercu

***

W lesie znajdował się najbardziej tajemniczy park na
świecie
Mężczyźni, kobiety i dzieci w wyśmienitym nastroju
Przechadzali się razem, mówili do mnie w obcym języku,
Wyrażali nieznane mi emocje
No cóż, ale na niebie połyskiwały srebrne pajęczyny

BAŚŃ

Hen daleko stąd
Tylko kamyki w wyschniętym korycie rzeki
Na które padały promienie słońca

Połyskiwały w jesienny wieczór

Słońce połyskiwało prawie jak
Najdoskonalszy z piasków, jak kwarc
I naprawdę z tego powodu,
Wydobywał się też najdoskonalszy z dźwięków

Naraz motyl usiadł na kamieniu
Jego cień był z pewnością tam gdzie padł
Chociaż słabo zaznaczony

I kiedy w końcu motyl odfrunął niczego nieświadomy
Wartki strumień wody zaczął płynąć
Popłynął korytem, którym dotąd nic nie płynęło

WIDZIADŁO

Zanim się zorientowałem, nędzny klaun
Zamieszkał w mojej głowie
Wystrojony w tiule
Skąpany w księżycowej poświacie

Czasami zniewieściałymi dłońmi
Gestykulował bez ustanku
Ale nie pojmowałem znaczenia
I sprawiałem, że stawał się smutny

Kiedy gestykulował, poruszał ustami
To było jak oglądanie teatryka cieni
Zupełnie bez dźwięku
Nie rozumiałem nic z tego, co mówił

W dziwnej promiennej mgłę
Księżycowa poświata bieliła jego postać
Widmowa figura poruszała się wolno
Tylko jego oczy od samego początku łagodne, nie dawały
się z niczym porównać

MAŻ WIEDŹMY ZAŚPIEWAŁ

Kochasz mnie, nie znalazłszy nigdy powodów
Żeby mnie nienawidzić

I ja też ciebie kocham. To jest tak jakby

To było zapisane w naszym poprzednim życiu

Ślepa i niezmienna miłość między nami
Była czczymi słowami przez wiele lat

Dlatego nasze serca
Oszukiwały siebie

Choć miłość jest najbardziej naturalna
Może czasami wydawać się wymuszona

Subtelny zapach szpitala
Jest bardziej pociągający niż perfumy

Z tego powodu najbardziej bliska sobie para
Może zniechęcić siebie najbardziej

Wynikające z tego niepokojące uczucie
Jest jednym z pogrążających w żalu

Jak nieprawdziwi byli ci dwoje w stosunku do siebie
Tak bardzo, że to, co rzeczywiste, było przesłonięte

Subtelny zapach szpitala
Jest bardziej pociągający niż perfumy

WIERSZ BEZ SŁÓW

Wszystko tam jest tak bardzo odległe od tego tutaj
Ale czekać muszę tutaj
Tutaj, gdzie powietrze jest przezroczysto-niebieskie
Delikatne i blade jak korzeń pora

Nie mogę się nigdy śpieszyć
Muszę czekać tutaj wystarczająco długo
Nie pozwalać sobie na spoglądanie daleko jak
dziewczyna
Z pewnością powinienem czekać tutaj

Wciąż to kłębiło się daleko w wieczornym słońcu
Giętkie, nabrzmiewało jak dźwięk gwizdka
Ale nie mogę w szaleńczym pędzie podążyć za tym
Z pewnością powinienem czekać tutaj

Gdybym to zrobił, brzemień stałoby się lżejsze
I z pewnością dotarłbym tak daleko
Ale to wszystko było jak dym z komina
Snujący się hen daleko na błyszczącym niebie

PLAŻA W KSIĘŻYCOWĄ NOC

W księżycową noc guzik
Pozostawiono na brzegu plaży

Podniosłem go bez jakiegokolwiek zamiaru
Żeby cokolwiek z nim zrobić
Ale jakoś nie mogłem go wyrzucić
Wpuściłem do rękawa kimona

W księżycową noc guzik
Pozostawiono na brzegu plaży

Podniosłem go bez jakiegokolwiek zamiaru
Żeby cokolwiek z nim zrobić
Nie mogłem go rzucić księżycowi
Nie mogłem go rzucić falom
Wpuściłem do rękawa kimona

W księżycową noc, guzik, który podniosłem
Znalazł drogę do moich palcy, do mojego serca

W księżycową noc, guzik, który podniosłem
Jakże bym mógł go wyrzucić?

ZNOWU PRZYJDZIE WIOSNA

Ludzie mówią, że znowu przyjdzie wiosna
Ale to nie przynosi mi żadnej ulgi
Nic to nie zmienia, że znowu przyjdzie wiosna
Dziecka nie przywróci

Pamiętam maj w tamtym roku
Zabrałem cię do zoo
Wydąłeś z siebie dźwięk na widok do słoncia
A nawet na widok ptaków

Ale kiedy na samym końcu pokazałem ci jelenia
Jego poroże musiało zrobić na tobie duże wrażenie

Bo patrzyłeś milcząco

Naprawdę tam wtedy byłeś

I w świetle tego świata

Po prostu stałeś i patrzyłeś

ŚWIATŁO KSIĘŻYCA

Część I

Księżyc świecił

Księżyc świecił

Martwe dziecko leżało ukryte

W rogu ogrodu przy żywopłocie

Księżyc świecił

Księżyc świecił

Popatrz, Tircis i Aminte

Wyszły na trawnik

Przyniosły mandolinę

Ale szybko odłożyły ją na bok

Księżyc świecił

Księżyc świecił

ŚWIATŁO KSIĘŻYCA

Część II

Och, Tircis and Amine

Zaczęły swoje płasy w ogrodzie

Dzisiejsza noc jest prawdziwie wiosenna

I jest chłodna mgła

Oświetlone przez światło księżyca

Siedzą na ogrodowej ławce

Obok nich spoczywa

Bezczynn timer mandolina

Poza linią trawnika jest las

Gęsty i ciemny

Och, podczas gdy Tircis i Amine

Są zajęte pogawędką

Martwe dziecko w lesie

Kuli się jak świetlik

WIEJSKI ZEGAR

Zegar na wiejskim placu

Chodził całe dni i noce

Wskazówki zegara

Straciły już dawno swój blask

Przy bliższych oględzinach widać

Tysiące drobnych pęknięć

Nawet w świetle księżyca

Kolory nie lśnią

Przed wybiciem godziny

Zazgrzytał

Czy to zazgrzytały wskazówki, czy mechanizm

Nikt tego nie wie

PORTRET PEWNEGO MĘŻCZYZNY

1

Ten szykowny mężczyzna powracający z Zachodu

Mimo swojego wieku smarował włosy pomadą

Każdego wieczoru pojawiał się w herbaciarni

To był żalony widok, gdy rozmawiał z właścicielem

Ale wiadomość, że zmarł, była bardziej przykra

2

— Złudzenie koloru stali —

Z połyskującymi włosami i w złocistym blasku lampy o

zmroku

Stał zwrócony przodem do ogrodu i przez otwarte drzwi
Wyszedł na zewnątrz

Ogolony, nawet jego szyja ogolona i nadgarstki
Tutaj i tam, wszędzie tak samo
I było zimno

Przez otwarte drzwi
Wydobywał się żal
Wiatr go wywiewał bez litości

Bez czasu na lekturę, bez skrywanej miłości
Nawet bez ciepłej herbaty — przeminęło gdy zapadł
zmrok
Przeminęło z wiatrem

3

Ta kobieta
Doszła do ściany.
Pozostawiony sam
Stał w pokoju stół.

WĄWÓZ CHOMON ZIMĄ

Wąwozem Chomon płynęła woda
Był zimny, zimny dzień

Zaszedłem do gospody
I popijałem sake

Oprócz mnie
Nikogo tam nie było

Woda płynęła i płynęła
Jakby miała duszę

Z czasem światło słoneczne w kolorze pomarańczy
Rozlało się na balustradzie

Ach! Naprawdę był taki czas
Był taki zimny, zimny dzień

YONEKO

Ta dwudziestoosmioletnia dziewczyna
Z chorymi płucami miała kościste kolana.

Stała jak topola
Przy ścieżce, którą nikt nie chodził.

Dziewczyna powiedziała, że na imię jej Yoneko.
Jej twarz wydawała się ubrudzona latem
Ale była piękna zimą i jesienią
Miała taki słabiutki głos

Ta dwudziestoosmioletnia dziewczyna
Od czasu, kiedy ją widziałem
Mogła wyzdrowieć, zostać komuś poślubiona
Tak sobie rozmyślam

Ale nigdy o tym nawet się nie zająkałem
Nie dlatego, żeby było trudno o tym mówić
Nie dlatego, że to mogło ją pograżyć
Po prostu nie wiem dlaczego

Ta dwudziestoosmioletnia dziewczyna
Stała samotnie przy ścieżce
Jak topola obmyta wieczornym deszczem
Gdybym tylko mógł znowu usłyszeć ten słabiutki głos

W POŁUDNIE

Widok na budynek Marunouchi

Ach syrena, jest godzina dwunasta i rozlega się syrena
Strumienie, strumienie ludzi opuszczają budynek
Pracownicy udają się na obiad, charakterystycznie
poruszając ramionami

Jeden za drugim, wychodzą i wychodzą
Ciemnica w olbrzymim budynku i maleńkie wejście
Kępkę kurzu wzbijają się w powietrze, a na niebie
pierzaste chmury

Gdziekolwiek obrócisz oczy kwiaty wiśni
Tylko kwiaty wiśni, kwiaty wiśni

Ach syrena, jest godzina dwunasta i rozlega się syrena
Strumienie, strumienie ludzi opuszczają budynek
Ciemnica w olbrzymim budynku i maleńkie wejście
Syreny rozbrzmiewają wiatr niesie ich echo do nieba

FANABERIE WIOSENNEGO DNIA

1

Kiedy umiera ktoś, kogo kochasz

Musisz się zabić sam

Kiedy umiera ktoś, kogo kochasz

Nie masz innego wyjścia

Niemniej jednak, jeżeli twoje grzechy są ciężkie

I masz zamiar żyć

Powinieneś motywować się do służenia

Powinieneś motywować się do służenia

Ponieważ ktoś, kogo kochałeś umarł

I to jest nieodwołalne

Ponieważ nic już nie możesz

Dla tej osoby zrobić, nic już nie możesz

Powinieneś motywować się do służenia

Powinieneś motywować się do służenia

2

Ale nawet jeśli motywujesz się do służenia

Nie możesz nic specjalnie zrobić

Jak nigdy dotąd z uwagą przegładasz książki

Jak nigdy dotąd jesteś uprzejmy dla ludzi

Spacerujesz we właściwym tempie

Wyplatasz kapelusze ze słomy nabożnie

Tak jakbyś był ołowianym żołnierzem

Jakbyś codziennie miał niedzielę

Przechadzając się w skrawku słońca wokół świątyni

Uśmiechasz się do przypadkowo napotkanego znajomego

Zaprzyjaźniasz się z tym starym sprzedawcą cukierków

Rzucasz okruszki jedzenia gołębiom

Kiedy słońce cię oślepia szukasz cienia

I studiujesz tam ziemię i rośliny

Mech wydziela intensywnie chłód

Nie do opisanie cudowny dzień

Wierni spacerują w grupach

Nic mnie nie złości

(Naprawdę ludzkie życie to przelotny sen

Urody gumowego balonika)

Wspinając się do nieba, połyskując, znikając

Hej tam, jak się dziś czujesz?

Dawno się nie widzieliśmy..Jak się dzisiaj rzeczy mają?

Może napilibyśmy się gdzieś tutaj herbaty?

Do herbaciarni wchodzimy w dobrych nastrojach

Ale rozmowa się nie klei

Palimy smętnie papierosy

Z rezygnacją nie do opisanie

Na zewnątrz rwetes!

Zatem do zobaczenia, uszanowania dla żony

Jeśli będziesz za granicą, skreśl parę słów

Spróbuj nie pić zbyt dużo

Przejeżdżają powozy, przejeżdżają tramwaje

Zaprawdę ludzkie życie jest jak panna młoda

Promienna, piękna, nawet gdy spuszcza oczy

Czy byłoby za wiele, gdybyś poprosił ją o rozmowę?

Tak czy inaczej, uradowałoby się twoje serce

Zaprawdę ludzkie życie jest jak panna młoda

3

No cóż, niech każdy z was

Nie będzie nader szczęśliwy, nader smutny

Podajmy sobie ręce we właściwym tempie

Wszak rozumiemy, że brakuje nam

Odrobiny szczerości

W porządku, niech każdy z nas, hej tam, wszyscy razem
Podajmy sobie ręce we właściwym tempie

ŻABI RECHOT

Niebo niczym koc okrywa ziemię:
Usianą przypadkowymi stawami
Dziś wieczorem żaby w nich rechoczą...
Ale o czym tak mogłyby?

Czy ich głosy spadają z niebios
By ponownie w nich zniknąć
Niebo niczym koc okrywa ziemię
Głosy żab rozchodzą się na wodzie

Chociaż wilgotność doskwiera
Słupki są zbyt suche
Dla naszych zmęczonych serc

Nasze głowy są ciężkie, nasze szyje zeszywniały
Ale to cóż z tego; gdy zapada wieczór żaby rechoczą
Ich głosy rozchodzą się na wodzie i sięgają ciemnych
chmur